

ΜΙΑ SHERIDAN

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΥΔΡΟΧΟΟΥ

μετάφραση
Χριστίνα Παναγιώτου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Στη Μέγκαν, την αγαπημένη ξαδέλφη μου
και την πιο υπέροχη μητέρα που γνωρίζω.*

Ο μύθος του Υδροχόου

Ένας ελληνικός μύθος μιλάει για τον Γανυμήδη, έναν νεαρό Τρώα απaráμιλλης ομορφιάς. Τον πρόσεξε ο Δίας, ο οποίος, χωρίς δεύτερη σκέψη, αποφάσισε ότι θα γινόταν ένας εξαιρετικός οινοχόος και υδροχόος. Έτσι, ο Δίας μεταμορφώθηκε σε αετό, άρπαξε τον νεαρό και τον μετέφερε στην κατοικία των θεών για να τους υπηρετεί.

Έπειτα από καιρό που ο Γανυμήδης πέρασε στον Όλυμπο, δοξάστηκε ως Υδροχόος, σύμβολο των σύννεφων που φέρνουν τη βροχή, και βρήκε τη θέση του ανάμεσα στ' αστέρια.

Σύμφωνα με άλλη εκδοχή, ο αστερισμός του Υδροχόου συνδέθηκε με τον μεγάλο κατακλυσμό και τη βροχή που κράτησε μέρες ατελείωτες και βύθισε όλο τον κόσμο κάτω από το νερό.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

*...και την καταχνιά, πριν που σ' έζωνε, σου σήκωσα
απ' τα μάτια,
θεός ποιος είναι και ποιος άνθρωπος καλά να ξεχωρίζεις.
Ομήρου Ιλιάδα, μετάφραση Ν. Καζαντζάκης*

*Κ*αθώς κατέβαινα από το λεωφορείο, μου τρύπησε τα ρουθούνια η μυρωδιά από το καυσαέριο και τα ταγκισμένα σκουπίδια. Το στομάχι μου ανακατεύτηκε και κινήθηκα προς τα αριστερά για ν' αποφύγω να περπατήσω πολύ κοντά στους ξέχειλους σκουπιδοτενεκέδες, που βρίσκονταν λιγότερο από ένα μέτρο μακριά μου.

Το μισοφαγωμένο χάμπουργκερ που ήταν πεταμένο εκεί μου τράβηξε το βλέμμα και, από ένστικτο, σχεδόν κίνησα να το αρπάξω και να το βάλω στο στόμα μου, αλλά έσφιξα τις γροθιές μου και συνέχισα να περπατάω. Ήμουν τόσο πεινασμένη, πονούσα ολόκληρη από την πείνα, όμως δεν είχα φτάσει στο σημείο να τρώω σκουπίδια, *τουλάχιστον όχι ακόμα.*

Άνοιξα την πόρτα του σταθμού και κοίταξα γύρω στο σκοτεινό εσωτερικό του αναζητώντας τις πινακίδες για το εκδοτήριο εισιτηρίων. Χρειαζόμουν οδηγίες για να πάω στον προορισμό μου.

Τουλάχιστον, όλα έχουν ταμπέλες στον έξω κόσμο. Καθώς

ανακαλούσα αυτές τις λέξεις, ένιωσα τη θλίψη να με πλημμυρίζει. Ίσιωσα την πλάτη μου και μπήκα μέσα.

Μόλις εντόπισα το εκδοτήριο εισιτηρίων, άρχισα να κινούμαι προς τα εκεί, ανάμεσα από κόσμο που περπατούσε άσκοπα περιμένοντας το επόμενο λεωφορείο. Κοιταχτήκαμε για λίγο με έναν νεαρό με παντελόνι και φούτερ πολύ μεγαλύτερα από το νούμερό του. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα. Έτρεξε προς το μέρος μου κι άρχισε να περπατάει στο πλάι μου.

«Έι, μωρό, φαίνεσαι χαμένη. Μπορώ να βοηθήσω;»

Κούνησα το κεφάλι μου καθώς με χτύπησε η μυρωδιά που ανέδιδε – κάπως πικρή και θύμιζε χόρτο. Κοίταξα φευγαλέα το πρόσωπό του και παρατήρησα ότι από κοντά τα μάτια του ήταν κόκκινα, με βαριά βλέφαρα. Με την άκρη του ματιού μου τον είδα να με κοιτάζει κουνώντας το κεφάλι του από πάνω μέχρι κάτω, προσπαθώντας να συγκρατήσει τη μορφή μου.

Ελπάχυνα το βήμα μου. Ήξερα ότι φαινόμουν απελπισμένη. *Ήμουν* απελπισμένη. Τρομαγμένη, χαμένη, θλιμμένη, ανείπωτη αγωνία φώλιαζε κάτω από το δέρμα μου. *Πράγματι* χρειαζόμουν βοήθεια. Δεν είχα εμπειρία του κόσμου – αυτό το γνώριζα. Αλλά δεν ήμουν και τόσο αφελής για να πιστέψω ότι ο άντρας που περπατούσε δίπλα μου ήταν από εκείνους που βοηθούν.

«Δεν έχεις βαλίτσες, μωρό μου; Τι σημαίνει αυτό; Έχεις κάπου να μείνεις;» Πλησίασε και παραμέρισε τα μαλλιά από το πρόσωπό μου, κι εγώ τινάχτηκα στο άγγιγμά του. Συνέχισα να περπατάω, κάπως πιο γρήγορα τώρα πια. Ο φόβος πλημμύριζε τις φλέβες μου, το άδειο μου στομάχι ανακατευόταν.

«Να πάρει, μαλλιά σαν πλεγμένος χρυσός. Πρόσωπο αγγέλου. Μοιάζεις με πριγκίπισσα. Σ' το έχει πει κανείς αυτό;»

Κάτι σαν κλαυσίγελος ανέβηκε στον λαιμό μου και πήρα μια απότομη ανάσα για να συγκρατηθώ. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά πιο γρήγορα καθώς ο άντρας κινήθηκε προς το μέρος μου, αναγκάζοντάς με να πάω αριστερά για να μην πέσω πάνω

του. Κοίταξα στο πλάι και είδα ότι επιχειρούσε να με κατευθύνει σε έναν μισοσκοτεινό διάδρομο που φαινόταν να οδηγεί σε κάποιον αποθηκευτικό χώρο. Κοιτούσα γύρω μου απεγνωσμένα αναζητώντας κάποιον να με βοηθήσει, κάποιο σημείο όπου θα μπορούσα να τρέξω, όταν το χέρι του άντρα άρπαξε σαν μέγγενη το δικό μου. Κοίταξα τα μισάνοιχτα μάτια του, το σαγόνι του τώρα φαινόταν σκληρό και άκαμπτο. Έσκυψε και μου ψιθύρισε: «Άκου, πριγκιπέσα. Ένα κορίτσι σαν κι εσένα έχει πολλά να προσφέρει. Κι εγώ είμαι επιχειρηματίας. Θέλεις ν' ακούσεις για την επιχείρησή μου, πριγκιπέσα;»

Κούνησα ξανά το κεφάλι μου αποφασιστικά, υπολογίζοντας τι επιλογές είχα για να του ξεφύγω. Θα μπορούσα να ξεφωνίσω. Σίγουρα θα υπήρχε έστω ένας αξιοπρεπής άνθρωπος εκεί κοντά για να με βοηθήσει. Θα μπορούσα να προσπαθήσω να του αντισταθώ, αλλά ήμουν πολύ αδύναμη και εξαντλημένη, και θα κατάφερνε εύκολα να με εξουδετερώσει. Κι εκείνη τη στιγμή ένιωσα να με κεντρίζει κάτι αιχμηρό που διαπερνούσε το ελαφρύ μπουφάν μου και το λεπτό βαμβακερό μπλουζάκι μου. Ω Θεέ μου, σκέφτηκα, υπάρχει ένα μαχαίρι στα πλευρά μου. Κοίταξα κάτω το χέρι του που κρατούσε τη μικρή ασημένια λεπίδα πάνω στο κορμί μου και μετά ξανά τα μάτια του, που λαμπύριζαν τώρα με κάτι ανάμεσα σε αποφασιστικότητα και ενθουσιασμό.

«Αν έρθεις μαζί μου, πριγκιπέσα, δεν θα χρειαστεί να το χρησιμοποιήσω πάνω σου. Θα σου αρέσει η πρότασή μου, το υπόσχομαι. Θα έχει ένα σωρό λεφτά για σένα. Σου αρέσουν τα λεφτά, πριγκιπέσα; Σε ποιον δεν αρέσουν τα λεφτά, έτσι;»

«Πάρε τα χέρια σου από πάνω της, Ίλαι!», ακούστηκε μια βαθιά φωνή πίσω μας. Έστριψα το κεφάλι μου μαζί με τον Ίλαι και το βλέμμα μου έπεσε πάνω σ' έναν μεγαλόσωμο άντρα που στεκόταν ανέμελα, με τα χέρια του κρεμασμένα στο πλάι και μια βαριεστημένη έκφραση στο πρόσωπό του. Γούρλωσα τα μάτια μου καθώς προσπαθούσα να παρατηρήσω όλα τα σχέδια και τα

χρώματα που στροβιλίζονταν στη δεξιά πλευρά του λαιμού του και σταματούσαν κάτω από το σαγόνι του. Τα μυώδη χέρια του ήταν καλυμμένα με τις ίδιες περίτεχνες παραστάσεις.

«Δουλειά σου, Πολ», φώναξε φτύνοντας ο Ίλαϊ.

«Φυσικά και είναι. Όταν βλέπω μια κατσαρίδα, τη λιώνω κάτω από την μπότα μου. Οι κατσαρίδες μ' ενοχλούν. Είσαι μια κατσαρίδα, Ίλαϊ. Ας' τη να φύγει, διαφορετικά θα σε λιώσω εδώ, μες στον σταθμό, μπροστά σε όλες τις άλλες κατσαρίδες». Ο Πολ κάρφωσε τα μάτια του πάνω μας, αλλά ο Ίλαϊ έστρεψε το κεφάλι του δεξιά και καθώς ακολούθησα το βλέμμα του είδα μια ομάδα αντρών, ντυμένων όπως εκείνος, που κάθονταν σ' ένα παγκάκι στην είσοδο του σταθμού και κοιτούσαν προς το μέρος μας χασκογελώντας.

Ο Ίλαϊ γύρισε πάλι προς τον Πολ κι εγώ ένιωσα το άδραγμα του να χαλαρώνει ελαφρά. Γρύλισε αηδιασμένος και μ' έσπρωξε άγρια προς τον Πολ. «Έχω πολλές σκύλες να πληρώνω, έτσι κι αλλιώς. Πάρ' την». Ύστερα έκανε μεταβολή κι έφυγε προς τα εκεί απ' όπου είχαμε έρθει.

Το χέρι του Πολ έσφιξε δυνατά τον καρπό μου και άφησα έκπληκτη μια κραυγή καθώς γύρισε και με τράβηξε πίσω του, σέρνοντάς με προς την έξοδο. Έκανα να τραβηχτώ μακριά του, αλλά ήταν σωματώδης σαν αρκούδα και οι προσπάθειές μου ν' αντισταθώ ήταν μάταιες. «Σε παρακαλώ», είπα, «σε παρακαλώ, άφησέ με». Η φωνή μου ακούστηκε υστερική.

Βγήκαμε από την πόρτα και, για άλλη μια φορά, ο έξω κόσμος, λουσομένος στο φως της μέρας, μ' έκανε να μισοκλείσω τα μάτια μου. Ο Πολ άφησε τον καρπό μου και γύρισε προς το μέρος μου. «Το έχεις σκάσει;»

Έκανα πίσω μέχρι που ένιωσα τα τακούνια μου να ακουμπούν στον τοίχο του σταθμού. «Το έχω σκάσει;» επανέλαβα.

Ο Πολ με κοίταξε εξεταστικά για μια στιγμή. «Ναι, το έχεις σκάσει; Σε ψάχνει κάποιος;»

Κούνησα το κεφάλι μου αργά – η ερώτησή του μου είχε

προκαλέσει αγωνία που με δυσκολία μπορούσα να συγκρατήσω. «Όχι. Όχι, κανείς δεν με ψάχνει. Σε παρακαλώ, θέλω μόνο να φύγω από δω».

«Πώς σε λένε;» με ρώτησε, με κάποια ευγένεια στη φωνή του αυτή τη φορά.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου έκπληκτη. «Ίντεν», ψιθύρισα.

Το βλέμμα του Πολ έδειχνε δυσπιστία. «Προς τα πού πηγαίνεις, Ίντεν;»

Τον κοίταξα επίμονα, καταλαβαίνοντας ότι παρά το τραχύ παρουσιαστικό του, υπήρχε αληθινό ενδιαφέρον στα μάτια του. Ξεφύσηξα εξαντλημένη. «Στην εταιρεία Γκραντ και Ρόθφορντ».

«Στους Γκραντ και Ρόθφορντ; Το κοσμηματοπωλείο;»

Ένευσα καταφατικά. «Ναι. Ξέρεις να μου πεις πώς να πάω;»

«Είναι μόλις δέκα τετράγωνα από δω. Θα σου πω πώς να πας, αλλά ύστερα μην έρθεις κατά δω, μ' ακούς; Δεν είναι μέρος για ένα κορίτσι που κυκλοφορεί μόνο. Το καταλαβαίνεις αυτό, έτσι;»

Δάγκωσα το χείλος μου και κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. «Δεν θα ξανάρθω εδώ». Αν όλα πήγαιναν κατ' ευχήν, θα κοιμόμουν σε ένα ξενοδοχείο απόψε. Θα είχα γεμάτο στομάχι κι επιτέλους θα μπορούσα να ξεσπάσω ελεύθερα σε δάκρυα.

Ο Πολ έδειξε πιο κάτω στον δρόμο με το δάχτυλό του. «Περπάτησε προς αυτή την κατεύθυνση μέχρι να φτάσεις στη Μείν Στριτ, στρίψε δεξιά και συνέχισε για άλλα έξι τετράγωνα. Θα το βρεις στο δεξί σου χέρι».

Ανάσανα βαθιά. «Σ' ευχαριστώ, Πολ. Σ' ευχαριστώ που μ' έσωσες από την κατσαρίδα». Επιστράτευσα το κουράγιο μου και του έσκασα ένα δειλό χαμόγελο. Ύστερα γύρισα κι άρχισα να περπατώ προς την κατεύθυνση που μου είχε υποδείξει.

Καθώς έστριβα στη γωνία, ο Πολ φώναξε το όνομά μου. Σταμάτησα, γύρισα και τον κοίταξα απορημένη. «Είναι περισσότεροι αυτοί με τις μπότες απ' ό,τι οι κατσαρίδες στον κόσμο».

Συλλογίστηκα αυτό που μου είπε για μια στιγμή, γέρνοντας το

κεφάλι μου. «Το πρόβλημα, Πολ, είναι», είπα μαλακά συναντώντας το βλέμμα του, «ότι οι κατσαρίδες μπορούν να επιβιώσουν από την καταστροφή του κόσμου».

Ο Πολ μου έσκασε ένα μικρό χαμόγελο γεμάτο απορία αμέσως πριν γυρίσω να φύγω.

Μόλις κοίταξα τον δρόμο και εντόπισα την πινακίδα που έφαχνα, έβαλα αυθόρμητα το κρύο χέρι μου στην τσέπη του τζιν μου κι έσφιξα μέσα του το βαρύ χρυσό μενταγιόν –αυτό που είχε χαραγμένο το όνομα των Γκραντ και Ρόθφορντ στην πίσω πλευρά του–, το μόνο πράγμα αξίας που είχα στο όνομά μου. Περιπάτησα με βαριά βήματα το υπόλοιπο τετράγωνο, με την πείνα, το κρύο και την εξάντληση να με κατακυριεύουν.

Έσπρωξα την πόρτα και με καλωσόρισε η ανακουφιστική ζέση του θερμαινόμενου καταστήματος. Στάθηκα λίγο να πάρω μια ανάσα, ανακουφισμένη που είχα φτάσει στον προορισμό μου και απολαμβάνοντας τη ζέση που διαπερνούσε το παγωμένο δέρμα μου. Πήγα προς το ταμείο. Καθώς, όμως, προσπενούσα ένα ράφι στα δεξιά μου, το βλέμμα μου έπεσε πάνω σε μια γυάλινη κοσμηματοθήκη με αποξηραμένα λουλούδια μέσα στο γυαλί της, που έδιναν την εντύπωση ότι ήταν μετέωρα πάνω από το βελούδο στο εσωτερικό του. Σταμάτησα απότομα για να κοιτάξω καλύτερα· τα μάτια μου άνοιξαν διάπλατα και δάκρυα θόλωσαν αμέσως το βλέμμα μου, καθώς πλησίασα από ένστικτο. Ήταν νυχτολούλουδα. Θα έπρεπε να το ξέρω, είχα πενήντα δύο από αυτά, προσεκτικά αποξηραμένα και διατηρημένα σε μια πλαστική σακούλα στην εσωτερική τσέπη του μπουφάν μου. Το μενταγιόν, τα λουλούδια κι ένα μικρό, στρογγυλό βότσαλο ήταν τα μόνα πράγματα που είχα αρπάξει πριν το σκάσω. Ήταν τα μόνα ενθύμια που είχα από εκείνον. Ό,τι άλλο ήξερα μέχρι τότε, το είχα αφήσει πίσω μου. Ένιωσα έναν κόμπο στον λαιμό μου και με κυρίευσε

θλίψη τόσο έντονη που νόμισα ότι θα κατέρρεα. Πλησίασα ν' αγγίξω το γυαλί, με το δάχτυλό μου ν' ακολουθεί το σχήμα από τα πέταλα του λουλουδιού που ήξερα τόσο καλά. Αλλά το κορμί μου ήταν υπερβολικά ταλαιπωρημένο, εξουθενωμένο και πεινασμένο, και το χέρι μου τινάχτηκε άχαρα και χτύπησε ένα κρυστάλλινο βάζο που ήταν πάνω στο ράφι δίπλα στην κοσμηματοθήκη. Σαν σε αργή κίνηση, ταλαντεύτηκε κι έπεσε παρά την άγαρμπη προσπάθειά μου να το συγκρατήσω. Έπεσε στο πάτωμα κι έγινε θρύψαλα στα πόδια μου. Κόπηκε η ανάσα μου και γύρισα το κεφάλι μου απότομα καθώς μια γυναίκα ήρθε τρέχοντας προς το μέρος μου. «Ω, όχι! Όχι το Γουότερφορντ!» είπε. Έβαλε τα χέρια της στα μάγουλά της κι έσφιξε τα χείλη καθώς στάθηκε μπροστά στον σωρό από σπασμένα γυαλιά.

«Δυσάμαι πάρα πολύ», ψέλλισα. «Ήταν ατύχημα».

Η γυναίκα ξεφύσηξε. Ήταν περιποιημένη και όμορφη. Φαινόταν κομψή με το σκούρο γκρι κοστούμι της, τα μαλλιά της ήταν πιασμένα με χάρη και το πρόσωπό της πανέμορφο, με τέλειο μακιγιάζ. Μαζεύτηκα μπροστά της. Είχα επίγνωση τι εντύπωση έδινα. Φορούσα ρούχα που είχα κλέψει από μια μπουγάδα και που ανήκαν ξεκάθαρα σε κάποια αρκετά πιο μεγαλύτερη από μένα. Δεν είχα πλυθεί τις τελευταίες τρεις μέρες και τα μαλλιά μου έπεφταν λυτά και άχαρα γύρω από το πρόσωπό μου και πίσω στην πλάτη μου σχεδόν μέχρι τη μέση – ήταν πολύ μακριά για να είναι κομψά. Η γυναίκα με κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω.

«Δοιπόν, είτε ήταν ατύχημα είτε όχι, αυτό θα πρέπει να πληρωθεί».

Οι ώμοι μου κρέμασαν. «Δεν έχω καθόλου χρήματα», ψιθύρισα κοιτάζοντας γύρω μου, με τα μάγουλά μου να καίνε και τους λιγοστούς πελάτες του καταστήματος να κοιτούν αμήχανα αλλού. Σχεδόν έκπληκτη, ένιωθα ότι μου είχε μείνει κάποιο ίχνος περηφάνιας.

Έβγαλα το χρυσό μενταγιόν από την τσέπη μου. «Είχα την ελπίδα ότι θα το πουλούσα – και ότι ίσως μάθαινα και μερικές πληροφορίες γι' αυτό», είπα, ικετεύοντας τη γυναίκα να με βοηθήσει. *Σε παρακαλώ, βοήθησέ με. Φοβάμαι τόσο πολύ. Πονάω τόσο πολύ. Νιώθω σαν να με έχουν σπάσει σε χίλια κομμάτια.*

Έβαλε τα χέρια στη μέση της και έστρεψε το βλέμμα της από το μενταγιόν σ' εμένα και ξανά πίσω στο μενταγιόν. Το πήρε από το χέρι μου και το κράτησε ψηλά προς το φως. Μετά κοίταξε πάλι προς το μέρος μου. «Για καλή σου τύχη, αυτό είναι χρυσός. Κατά πάσα πιθανότητα θα καλύψει το κόστος του βάζου». Συνέχιζε να το κοιτάζει, γυρνώντας το μέσα στα περιποιημένα χέρια της. «Δεν υπάρχει τρόπος, όμως, να σου δώσω πληροφορίες γι' αυτό – δεν έχει κάποια χάραξη ή κάποιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό». Κοίταξε πίσω από τον ώμο της έναν άντρα που μόλις είχε τελειώσει με έναν πελάτη κι ερχόταν πίσω από το ταμείο. Του έδειξε το κρύσταλλο στο πάτωμα και είπε: «Φίλιπ, μπορείς να τα καθαρίσεις όσο εγώ θα αναλάβω αυτό το... κορίτσι;»

«Φυσικά», είπε ο Φίλιπ και με κοίταξε περιέργα.

Ακολούθησα τη γυναίκα μέχρι το ταμείο. «Περίμενε εδώ μέχρι να το ζυγίσω. Μήπως έχεις και την αλυσίδα που πήγαινε μαζί;»

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά. «Όχι, μόνο το μενταγιόν».

Στάθηκα στο ταμείο, ακουμπώντας τα χέρια μου στο γυαλί μπροστά μου. Παρατήρησα ότι έτρεμαν έντονα, κι έτσι τα τράβηξα κι άρχισα να τα τρίβω προσπαθώντας να επιβληθώ στο σώμα μου για να σταματήσει το τρέμουλο. Η καρδιά μου χτυπούσε πνιχτά μες στο στήθος μου. Ο φόβος κι η απελπισία ανέβαιναν σαν κόμπος στον λαιμό μου.

Κοίταξα πίσω μου, στο βάθος του καταστήματος, την πόρτα όπου είχε μπει η γυναίκα, και την είδα μέσα από το γυαλί να συνομιλεί με έναν ηλικιωμένο άντρα. Εκείνος έσιμιζε τα φρύδια του καθώς με κοίταξε και κούνησε το κεφάλι του, και τα μάτια του παρέμειναν καρφωμένα πάνω μου για μια στιγμή, πριν κοιτάξει αυτό

που κρατούσε στα χέρια του. Η γυναίκα γύρισε, βγήκε από την πόρτα και ήρθε πίσω από τον πάγκο όπου στεκόμουν. «Μπορούμε να σου δώσουμε χίλια διακόσια δολάρια για το μενταγιόν, που είναι λίγο λιγότερο από το κόστος του βάζου, αλλά είμαστε διατεθειμένοι να κάνουμε έκπτωση, οπότε το θέμα θεωρείται λήξαν».

Ένωσα να ανακατεύομαι. «Σας παρακαλώ, χρειάζομαι αυτά τα χρήματα», είπα υψώνοντας τη φωνή μου. «Είναι όλα όσα έχω».

«Λυπάμαι πολύ, αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Το βάζο πρέπει να αποζημιωθεί. Δεν μπορούμε να παραβλέψουμε το κόστος. Κρατάμε μια επιχείρηση εδώ».

«Σας παρακαλώ!» είπα ξανά, εντονότερα αυτή τη φορά, χτυπώντας τα χέρια μου στον πάγκο δυνατά. Η γυναίκα ξαφνιάστηκε. Έσφιξε τα χείλη της κι έγειρε μπροστά για να με αναγκάσει να οπισθοχωρήσω.

«Χρειάζεται να καλέσω την αστυνομία, δεσποινίς;» με ρώτησε ψιθυριστά με κάποια σκληρότητα, σχεδόν χωρίς ν' ανοιγοκλείνει το στόμα της.

Τρόμος κατέκλυσε τις φλέβες μου και παραλίγο να χάσω την ισορροπία μου πριν ορθώσω ανάστημα. Κούνησα το κεφάλι μου έντονα. «Όχι», στρίγκλισα. Πήρα μια βαθιά ανάσα. «Σας παρακαλώ, θέλω μόνο... δεν έχω καθόλου χρήματα και αυτό το μενταγιόν...»

Πήρα άλλη μια βαθιά ανάσα, γιατί αρνιόμουν να βάλω τα κλάματα μπροστά της, μπροστά σε όλους τους πελάτες που έκαναν ότι τριγυρνούσαν στο μαγαζί, ενώ στην πραγματικότητα είχαν στήσει αφτί στη συνομιλία μεταξύ μας. «Το μενταγιόν είναι το μόνο που έχω. Έχω ανάγκη να το πουλήσω για να μπορέσω να κοιμηθώ κάπου απόψε. Σας παρακαλώ», ολοκλήρωσα τη φράση μου αξιοθρήνητα.

Κάτι που υπέθεσα ότι ήταν συμπάθεια άστραψε στα μάτια της γυναίκας, αλλά εκείνη έγειρε προς τα πίσω και σταύρωσε τα χέρια στο στήθος λέγοντας: «Λυπάμαι, δεν υπάρχει κάτι που μπορώ

να κάνω. Υπάρχει ένα καταφύγιο αστέγων στην Ελμ Στριτ. Το τετράγωνο χίλια τετρακόσια. Έχω περάσει μερικές φορές απ' έξω. Τώρα πρέπει να σου ζητήσω να φύγεις από το κατάστημα».

Κρέμασα το κεφάλι μου, πολύ άρρωστη, κουρασμένη και αποκαρδιωμένη για ν' αντισταθώ. Πώς είχα καταφέρει να σπαταλήσω τη μοναδική ευκαιρία μου για χρήματα και πιθανή ασφάλεια; Τώρα κυριολεκτικά δεν είχα τίποτα αξίας στο όνομά μου. Τίποτα απολύτως, εκτός ίσως από τα κλεμμένα ρούχα που φορούσα, τα αποξηραμένα λουλούδια και το μικρό βότσαλο στην τσέπη μου. Γύρισα και βγήκα από το κατάστημα σαν σε παραζάλη, δίχως το παραμικρό ίχνος ελπίδας.

Περιπλανήθηκα στους δρόμους της πόλης κάμποσο, ίσως και ώρες, δεν ήμουν καν σίγουρη πόσο. Άρχισε να με καταβάλλει η αδυναμία και τα βήματά μου έγιναν πιο αργόσυρτα. Είδα ένα παγκάκι μπροστά μου, σταμάτησα και σωριάστηκα σαν άδειο σακί πάνω του, τυλίγοντας τα χέρια μου γύρω απ' το κορμί μου. Η νύχτα έπεφτε γύρω μου τώρα, ο αέρας γινόταν όλο και πιο παγωμένος και το μπουφάν μου ήταν πολύ λεπτό για να με κρατήσει ζεστή.

Πού βρίσκεις τη δύναμή σου, Νυχτολούλουδο; θα με ρωτούσε.

Από σένα, θα του έλεγα χαμογελώντας καθώς θα τον τραβούσα κοντά μου.

Αλλά τώρα δεν ήταν εδώ. Πού θα έβρισκα τη δύναμή μου τώρα;

Κοίταξα προς τα πάνω την πινακίδα του δρόμου στα δεξιά μου. *Ελμ Στριτ*. Άφησα μια βαθιά ανάσα. Άραγε είχα το κουράγιο να περπατήσω λίγο ακόμα; Ναι, πίστευα ότι μπορούσα – για ένα ζεστό κρεβάτι κι ένα γεύμα, ακόμα κι αν ήταν σε κέντρο αστέγων. Θα προσπαθούσα να περάσω τη νύχτα μου και μετά θα καταστρώνα κάποιο σχέδιο. Ίσως κάποιος στο κέντρο να ήξερε να μου πει πού θα μπορούσα να βρω δουλειά... *κάτι*.

Σηκώθηκα να πάω προς την Ελμ Στριτ, και αφού αποφάσισα ότι έπρεπε να κατευθυνθώ προς τα δεξιά για να φτάσω στο τετράγωνο χίλια τετρακόσια, ξεκίνησα να περπατώ. Τα δόντια μου

κροτάλιζαν κι έτσι τύλιξα ξανά τα χέρια μου γύρω μου καθώς βάδιζα, σκύβοντας το κεφάλι μου κόντρα στον άνεμο.

Είδα μια ουρά να σχηματίζεται μπροστά μου και τέντωσα τον λαιμό μου να δω αν ήταν το κέντρο αστέγων. Στάθηκα στις μύτες των ποδιών μου για να δω πάνω από τον κόσμο.

«Ψάχνεις μέρος για να κοιμηθείς;» με ρώτησε ένας ηλικιωμένος άντρας με ατίθασα άσπρα μαλλιά, που φορούσε ένα μακρύ, βρόμικο παλτό και στεκόταν στο τέλος της ουράς.

Έγνεψα καταφατικά και τα δόντια μου κροτάλισαν ακόμα πιο δυνατά.

«Αυτό το μέρος είναι μόνο για άντρες», είπε. «Αλλά ένα ωραίο κορίτσι σαν κι εσένα θα μπορούσε να βγάλει καλά λεφτά σ' εκείνο το δρομάκι εκεί πίσω». Έγειρε το κεφάλι του πίσω, με κοίταξε πρόστυχα κι έσκασε στα γέλια.

Να το πάλι – σεξ. Προφανώς διέθετα κάτι που είχε αξία. Δεν μπορώ να πω ότι δεν το σκέφτηκα για μερικά δευτερόλεπτα. Ήμουν τόσο πεινασμένη, απελπισμένα πεινασμένη, και κρύωνα πάρα πολύ. Η λίστα μ' εκείνα που δεν θα έκανα για να διώξω τον πόνο από το άδειο στομάχι μου και το κρύο που τρυπούσε τα κόκαλά μου είχε αρχίσει να γίνεται όλο και πιο μικρή.

Επιστράτευσα και το τελευταίο ίχνος περηφάνιας που μου είχε απομείνει κι έφυγα.

Εκείνος με περιμένει, δίπλα σε μια πηγή, κάτω από το ζεστό φως του ήλιου. *Θα σε περιμένω. Αλλά εύχομαι να σε περιμένω για πολύ καιρό.*

Κατάφερα να περπατήσω ένα τετράγωνο πριν αρχίσουν τα δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά μου. Ο πανικός ξεσπούσε ορμητικός μέσα μου. *Ω, όχι, όχι, όχι. Δεν πρέπει να κλάψεις. Αν κλάψεις, θα χάσεις τον έλεγχο.* Αυτή η σκέψη μ' έφερε αντιμέτωπη με τον τρόπο που μου προκαλούσε η κατάσταση μου. Χρειαζόμουν κάποιον. *Οποιονδήποτε.* Υπήρχαν πολλοί άνθρωποι γύρω μου, αλλά δεν ανήκα σε κανέναν από αυτούς και κανείς δεν ανήκε

σ' εμένα. Δεν τους ένοιαζε. Με την ανάγκη ερχόταν η θλίψη που με διέλυε. Κάθισα κάτω σε κάτι σκαλιά, έχωσα το κεφάλι μου ανάμεσα στα γόνατά μου κι έκλαιπα.

«Δεσποινίς;» Τίναξα το κεφάλι μου και με μάτια θολωμένα από τα δάκρυα είδα έναν ηλικιωμένο άντρα με κοστούμι. Προσπάθησα να συγκρατήσω τα δάκρυά μου, σφούγγισα τα μάτια μου και πάσχισα να πάρω μια βαθιά ανάσα για να βρω την αυτοκυριαρχία μου.

«Είμαι ο ιδιοκτήτης της εταιρείας Γκραντ και Ρόθφορντ», είπε σιγανά και κάπως αμήχανα.

Τότε κατάλαβα. Ήταν ο άντρας πίσω από την τζαμμένα πόρτα με τον οποίο είχε μιλήσει η πωλήτρια. *Ο ιδιοκτήτης*. Ω όχι, μήπως είχε αποφασίσει ότι χρωστούσα κι άλλα χρήματα για το βάζο; Θα καλούσε την αστυνομία τώρα; Δεν μπορούσα να πάω στην αστυνομία. Δεν μπορούσα.

Στάθηκα απότομα. Μόλις που κατάφερα να κάνω δυο βήματα πριν ο κόσμος αρχίσει να γυρίζει και σωριαστώ.